

angaar Forsøgsstationer og Konsulenter for Haandværket og den mindre Industri. Det er jo et ganske betydeligt Beløb, det her drejer sig om. Denne Bevilling blev første Gang optaget paa Finansloven i 1919—20 med et Beløb af 30 000 Kr. Den steg efterhaanden op til 48 800, dalede saa under den socialdemokratiske Regering ned til 43 920 og blev paa det nu foreliggende Finanslovsforslag foreslaaet til 40 920 Kr. Nu foreslaar den højtærede Handelsminister at nedsætte dette Beløb til 35 000 Kr., altsaa 5 000 Kr. mere end i 1919—20, da Bevillingen første Gang blev optaget. Nu er det jo saadan med dette Beløb, at det er en ret samfundsvigtig Institution, her er Tale om, og det forekommer mig, at man meget vel, som det fra anden Side er sket, kan rejse Betænkelighed overfor, hvorvidt det er forsvarligt at sætte dette Beløb saa langt ned — det er jo til Konsultvirksomhed, som der staar paa Kontoen —, og jeg nærer ogsaa visse Betænkeligheder ved at gaa saa langt ned. Derfor skal jeg paa det Mindretals Vegne, som har tiltraadt Ændringsforslaget, henstille til den højtærede Handelsminister at tage under Overvejelse, om han ikke kunde tage dette Ændringsforslag tilbage.

Jeg har endnu kun tilbage at omtale et enkelt Ændringsforslag, der er stillet til § 26, Ændringsforslag Nr. 891. Det drejer sig om et afdragsfrit Laan til Fagskolen for Haandværkere og mindre industri-drivende paa 150 000 Kr. Udvalget var enigt om at tiltræde dette Forslag.

Desuden skal jeg gøre en Bemærkning om, at der har været afholdt to Samraad, et vedrørende Eksportkredit til Bygning paa danske Værfter af Skibe til Udlandet og et andet om Ophævelse af Børskommis-særembedet. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Stauning: Af den Række Ændringsforslag, der findes paa Budgettet for Ministeriet for Industri, Handel og Søfart, er der en stor Del, som i Henhold til, hvad jeg allerede har sagt den første Dag under Finanslovsforslagets Behandling naturligvis maa staa for Ministerens eget Ansvar, idet vi ikke er i Stand til at afgøre, om de Nedsættelser i alle Tilfælde er mulige eller gennemførlige. Flere af Ændringerne er jo i det ydre helt gemytlige at se paa, f. Eks. naar man nedsætter en Bevilling paa 11 000 Kr. til Leje af Kontorlokaler, vilkaarligt med 500 Kr., eller en anden til Kontorholdsudgifter paa 8 500 Kr. med 300 Kr. Det kan jo neppe være Respekten for Parikronen, der just faar disse Tal frem.

Eller naar man et andet Sted paa noget, der hedder „Andre Udgifter“, nedsætter 200 Kr. til 100 Kr. Det er naturligvis fuldkommen grebet ud af Luften, hvorvidt dette er muligt eller gennemførligt. Der er derfor ingen Grund til videre at opholde sig ved Ændringsforslag af den Beskaffenhed, de er taget med, forstaar jeg, for at pynte paa det samlede Billede.

Men saa er der en Række andre Forslag, som i anderledes Grad er Realiteter. Saadanne, som findes under Nr. 379, 413, 414, 415, 416, 440 og 441, angaar, saaledes som det allerede er nævnt af Venstres ærede Ordfører, Rejseunderstøttelser, og om dem gælder det, at vi modsætter os de foreslaaede Nedsættelser. Vi anser det, som jeg allerede har sagt under Behandlingen af Statsministeriets Budget, for overordentlig vigtigt, at man ikke mindst i indeværende Tid kan faa Folk fra forskellige Lag i Samfundet ud at gøre Studier i det Udland, der ellers i saa høj Grad er lukket, og ikke mindst gælder det jo Haandværkere, Handelsmænd, Translatører og selvfølgelig ikke blot Mestre, men ogsaa Arbejdere. At der er en Adgang for ubemidlede af de forskellige Kategorier til at komme ud og faa Horisonten udvidet, kan vi ikke erkende er noget overflødigt eller noget, vi simpelt hen har Raad til at spare paa, og som sagt, ikke mindst i indeværende Tid anser vi det for overmaade ønskeligt. Thi Krigen har jo lukket for Udlandet, saaledes som det under de gamle Former kunde befares af rejsende Svende, og det, der derfor er Grund til at fremhæve i denne Sag, er netop lige det modsatte af, hvad Venstres Ordfører fremsatte; thi netop denne Lukning for Haandværkere, der ønsker at arbejde i Udlandet, gør det saa meget mere begrundet, at man under andre Former giver ogsaa ubemidlede en Adgang til at gøre Studier i Udlandet. Der er jo ingen Tvivl om, at den gamle Form, under hvilken danske Haandværkssvende har faaet en fortræffelig Belæring og en udvidet Synskreds, var overmaade nyttig, hvad alle i Almindelighed ogsaa erkender. Dette at Haandværkssvende rejste ud og tog Arbejde i fremmede Lande, lærte fremmede Skikke og Arbejdsmetoder at kende, var naturligvis i høj Grad gavnligt for det Erhverv, de hørte til. Men da denne Form i alt Fald foreløbig er udelukket, er der efter vor Mening Grund til paa anden Maade at give Adgang, om muligt snarere i udvidet end i indskrænket Form, til i det mindste et Surrogat for den fortræffelige Haandværkeruddannelse, som det gamle rejsende Svendeliv var. Nu er